

OSTATNIE WIADOMOSCI

Przebieg miesięczny
1.50 z odb. w Adm.
1.95 z odb. do domu

KRAKOWSKIE

10 gr.

Rok VII.

Kraków, Czwartek 16 września 1937 r.

Nr. 257

Zajścia raclawickie

przedmiotem rozprawy sąd. — 60 chłopów na ławie oskarżonych

W poniedziałek, dn. 13 września r. b. przed kieleckim Sądem Okręgowym na sesji wyjazdowej w Miechowie rozpoczął się proces o zajścia raclawickie.

Oskarżeni w liczbie 60 odpowiadają o to, że dnia 18 kwietnia r. b. w Raclawicach — Janowiczkach, powiatu miechowskiego, brali udział w zbiegowisku publicznym, liczącym około 5.000 osób, które wspólnymi siłami dopuściło się przemocy i groźby względem funkcjonariuszy policyjnych skonsygnowanych w obu wymienionych miejscowościach — przez strzelanie do nich z rewolwerów i karabinów, oraz obrzucanie ich kamieniami, bicię kolkami, kijami, łaskami i narzędziami żelaznymi, przez otaczanie ich i uniemożliwienie im swobody ruchów, przez groźbę rozbrojeniem i pobiciem.

Omawianych czynów oskarżeni dopuścili się w tym celu, by zmusić funkcjonariuszów P. P. do zaniechania nałożonych im prawnych czynności.

Zjazdu raclawickiego wg aktu oskarżenia zakazano z obawy, że mógłby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa i spokoju publicznego, gdyż w tym czasie Komunistyczna Partia Polski rozwinęła wśród robotników i włościan całej Polski, a szczególnie w okolicach Tarnowa i Rzeszowa bardzo silną agitację za udziałem w zjeździe, starając się, aby pod pretekstem uczczenia zwycięstwa Kościuszki zorganizowano szereg masowych wystąpień i manifestacji o charakterze i celach wyłączeni politycznych.

O zakazie urzędzenia zjazdu został zawiadomiony zarząd Stronnictwa Ludowego w Kielcach oraz właściwe zarządy powiatowe Str. Ludowego, znajdujące się na terenie woj. kieleckiego.

Z aktu oskarżenia wynika dalej, że dzięki agitacji elementów skrajnie lewicowych, grupy chłopów, mimo zakazu, zaczęły przekradać się nocą do Raclawic.

W godzinach rannych w dn. 18 kwietnia ruch ten znacznie się spotęgował. Po godz. 10-ej zebrało się przy kościele w Raclawicach przeszło 1000 ludzi, a w sąsiednich Janowiczkach na wzgórzu, na którym wznosi się kopiec Kościuszki około 300 ludzi.

Oddział policji wezwał zgromadzonych do rozejścia się.

Tłum przyjął wezwanie wrogimi okrzykami. Wtedy oddział policji przystąpił do rozpraszania tłumu przy pomocy pałek gumowych. Zepchnięty z kopców tłum usunął się na stoki

wzgórza, przybierając groźną postawę.

Gdy powtórzone trzykrotnie wezwanie do rozejścia się nie poskutkowało, policja rzuciła przed nacierającą i otaczającą ją tłum 22 granatów łzawiących. Rzucenie granatów nie osiągnęło jednak skutków z powodu złych warunków atmosferycznych.

Jednocześnie wśród wrzawy i nawoływania chłopcy zorganizowali wiec, podczas którego przemawiało kilku mówców. Omawiano sprawy ordynacji wyborczej, obozu odosobnienia, amnestii dla więźniów brzeskich, rozwiązania Sejmu i Senatu itp. Wznoszono przy tym okrzyki na cześć rewolucji.

W międzyczasie w Raclawicach tłum liczący ok. 1000 osób usiłował przedrzeć się przez kordon policji przy posterunku PP. w Raclawicach, pragnąc dostać się na wzgórze z kopcami. Usiłowania te zostały odparte.

Na wzgórzu zgromadziło się w tym czasie ok. 5000 ludzi. Policja trzykrotnie wezwała do branych do rozejścia się, a po

tym przystąpiła do rozpraszania tłumu, rozpędzając go przy pomocy pałek gumowych.

Ponieważ wezwanie do rozejścia się nie poskutkowało i tłum w dalszym ciągu nacierał na policję, policja dała salwę ostrzegawczą w górę.

Na chwilę przed salwą i w czasie salwy posypały się na policję strzały rewolwerowe od osobników, ukrytych za płotami i węglęm kościółca.

Przed godz. 9-tą wprowadzono na salę oskarżonych w liczbie 60, z których 29 odpowiada z aresztu.

Punktualnie o godz. 9.30 na salę wchodzi trybunał, któremu przewodniczy wiceprezes Sądu Okręgowego w Kielcach S. Wysocki, wotują sędziowie Wędrychowski i Chmielowski, jako zapasowy zasiada S. Lech. Akt oskarżenia popierają prok. Bogdanowicz i Lejman.

Oskarżonych broni kilkunastu adwokatów. Na razie przybyło 7 obrońców, a mianowicie z Warszawy Ujazdowski, Ołpiński i Szczerbiński, z Krakowa Grodzicki, Miarczyński i Wasutowski oraz ze Skarżys-

ka Łazarczyk.

Po ustaleniu personaliów oskarżonych, jeden z sędziów od czytuje obszerny akt oskarżenia, zawierający 80 stron pisma maszynowego. Odczytanie zabiera sądowi ponad 4 godziny czasu.

Oskarżeni, to przeważnie członkowie Stronnictwa Ludowego, młodzi chłopcy w wieku od 21 do 30 lat, pracujący na roli jako robotnicy rolni lub na ojcowiznie. Kilku zaledwie jest starszych, zamożnych gospodarzy, posiadających kilku-morgowe, a nawet kilkunastomorgowe dobrze zaprowadzone gospodarstwa.

Tylko jeden z oskarżonych, a mianowicie Andrzej Wachowicz, jest z zawodu felczerem, posiadającym 7 klas gimnazjalnych. Pozostali oskarżeni są zupełnie bez wykształcenia lub posiadają zaledwie kilka klas szkoły powszechnej.

Większość oskarżonych jest karana za nielegalne posiadanie broni, mianowicie Władysław Bielawski i Franciszek Bielawski.

Z kolei sąd przystępuje do przesłuchania oskarżonych.

Na rozprawę powołano 232 świadków, z czego ze strony oskarżenia 80, a reszta odwodowych.

Skarga chińska w Genewie i prośba o pomoc Ligi Narodów

GENEWA. — Rząd chiński nadesłał do sekretariatu Ligi Narodów apel, domagając się zastosowania paktu Ligi Narodów oraz uczynienia koniecznych kroków ze względu na sytuację na Dalekim Wschodzie. Przewodniczący delegacji chińskiej Wellington Koo w piśmie wręczonym sekretarzowi generalnemu Ligi Narodów m. in. pisze:

„Z rozkazu mego rządu, mam zaszczyt prosić o przyjęcie do wiadomości, że Japonia dokonała najazdu na Chiny, prowadząc inwazję przy pomocy swych armii, marynarki i lotnic

stwa. Jest to akt agresji przeciwko integralności terytorialnej i niezależności politycznej Chin.

Sytuacja, jaka powstała z powodu agresji japońskiej podlega również art. 11 paktu. Rząd chiński uważa, iż powinien być również zastosowany art. 17.”

Apel rządu chińskiego jest zaopatrzony w dokładny opis i analizę zatargu, przy czym sformułowano pod adresem wojsk japońskich szereg zarzutów atakowania ludności cywilnej, niszczenia instytucji kulturalnych, zakładów naukowych itd.

Wojska chińskie cofają się na nowe stanowiska obronne

NANKIN. — Chińska kwatera główna donosi, że oddziały, operujące w okolicy Szanghaju we wtorek rano bez strat wycofały się na nowe stanowiska obronne.

Oddziały japońskie posuwały

się naprzód z wielką ostrożnością. Nowe stanowiska chińskie odległe są od poprzednich o mniej więcej 5 klm., tworząc niemal prostą linię pomiędzy dworcem Północnym Szanghaju a Lotien.

Nowe linie chińskie, według oświadczenia kwatery głównej, pozwolą na bardziej skoordynowaną akcję oddziałów poszczególnych odcinków i znajdują się poza zasięgiem japońskiej artylerii okrętowej.

Nowe stanowiska obronne zostały doskonale umocnione, a poprzednie zaś po niemal 5-tygodniowym bombardowaniu japońskim były zupełnie zdemolowane.

Zgon sen. Wystoucha

We wtorek zmarł we Lwowie zasłużony działacz niepodległościowy b. senator Rzeczypospolitej, Bolesław Wystouch.

Dziś całostronnicowy dodatek filmowy

Proces o zajścia w Przytyku ponownie przed Sądem Apelacyjnym

We wtorek rozpoczęła się ponowna rozprawa odwoławcza o zajścia w Przytyku na skutek uchylecia przez Sąd Najwyższy wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Rozprawa dotyczy 3-ch oskarżonych Żydów i pięciu Polaków. W imieniu 11 powodów cywilnych występuje 2 adwokatów, oskarżonych zaś broni 11 adwokatów.

Na wstępie sąd odrzucił wniosek obrońcy głównego oskarżonego Leski o wyłączenie spr-

wy tegoż na podstawie opinii biegłych, dowodzących, że s. p. Wiesniak nie padł od kuli, pochodzącej z broni Leski.

Po zreferowaniu sprawy zabrał głos prokurator, domagając się dla Leski kary 8 lat więzienia, a dla pozostałych oskarżonych kar zgodnych z kodeksem.

Następnie przemawiali przed stawiciele powodów cywilnych, prosząc o zasądzenie powodztwa oraz obrońcy.

Manewry pomorskie zakończone Piechota nadal królową broni

Przebieg ostatniego dnia pomorskich ćwiczeń międzywojennych był następujący:

„Niebiescy” po otrzymaniu znacznych posiłków przeszli w godzinach rannych do ogólnego natarcia, skupiając poważne siły na swoim prawym skrzydle. Natarcie to spotkało się z uderzeniem „czerwonych”, prowadzonym w ogólnym kierunku na Kcynię.

Sygnal zakończenia ćwiczeń przerwał zaciętą bitwę w rejonie na południe od Kcyni.

Działania w ciągu nocy z dnia 12 na 13.9. i w dniu 13.9. utrudniał bezustanny ulewny deszcz.

Godną podkreślenia jest postawa wojska, które mimo bardzo dużego wysiłku, niewygodnych i ciężkich warunków atmosferycznych wykazało odporność, zapał i hart ducha.

Oddziały łączności, wyposażone bogato w różnorodny nowoczesny sprzęt, mimo bardzo ciężkich warunków, potrafiły pracować ofiarnie i wywiązać się ze swych zadań

Na szczególne wyróżnienie zasługuje piechota.

Okazało się, iż piechota, ożywiona duchem zaczepnym, wsparta należycie artylerią i środkami przeciwpancernymi, potrafiła nie tylko nader skutecznie przeciwstawić się groźnej broni pancerno - motorowej, lecz występować przeciwko niej zaczepnie.

Stara prawda, że piechota jest królową bitwy, znalazła jeszcze raz swoje potwierdzenie w przebiegu ćwiczeń

WIADOMOŚCI FILMOWE

Z bliska i z daleka

Olbrzymie powodzenie polskiego filmu w Niemczech. Fachowa prasa niemiecka podaje, że polski film p. t. „Czarna perła”, z Eugeniuszem Bodo, Reri, Zniczem i Różyckim w rolach głównych cieszy się ogromnym powodzeniem w Berlinie. Dość wspomnieć, że w ciągu trzech dni wyświetlania, film ten obejrzało 10,613 osób.

Film czarnych gwiazd. Reżyser E. Kogen zapowiada, że w najbliższym czasie zrealizuje film przy udziale wyłącznie czarnych artystów. Rolę główną ma odegrać światowej sławy bokser, murzyn Joe Louis.

Postępy techniki filmowej. Technika amerykańska wynalazła nowy sposób filmowania, który polega na tym, że ciemne miejsca na błonie nie wychodzą, jak na zwykłej — czarno, lecz z odcieniem brązu, co daje w rezultacie większą głębię i plastyczność.

Ile produkuje się u innych? Francja wyprodukowała w ciągu ostatnich 15 miesięcy — 181 filmów, z których 69 według oryginalnych scenariuszów. A u nas? Nasza produkcja całoroczna wyraża się liczbą 20—22 obrazów.

Gwiazdorzy na boisku

Pod egidą Związku Dziennikarzy i Publicystów Filmowych odbędzie się w niedzielę dnia 19 września na boisku K. S. „Polonia”, jako przedmecz rozgrywek o wejście do Ligi — mecz piłki nożnej między drużynami „Artyści Filmowi” — „Dziennikarze Filmowi”. W drużynie gwiazdorów grać będą między innymi: Dymśa, Znicz, Sielański, Zabczyński, Wesołowski, Zacharewicz, Conti, Pichelski, Woliński, Kański, Kempa i inni. Redakcja czasopisma „Film” ufundowała na ten mecz puchar. Mecz wywołał ogromne zainteresowanie.

Poselstwo chińskie w Warszawie zgłosiło protest przeciwko demonstracji obrazu amerykańskiej produkcji p. t. „Złote miasto”, osnutej na tle okresu wojny domowej w Chinach, motywując, że film ten obraża uczucia narodowe Chińczyków.

Omali nie katastrofa lotnicza

ulubionego gwiazdora M. Cybulskiego

Reżyser Gantkowski nakręca obecnie na lotnisku cywilnym w Warszawie sceny plenerowe do nowego polskiego filmu lotniczego.

Rolę bohatera tego obrazu gra ulubiony gwiazdor, Mieczysław Cybulski.

Jedna ze scen wymagała zdjęcia statku samolotu, pilotowanego przez Cybulskiego. Na lotnisku ustawiono do startu małą R. W. D.,

która miał wzbic się w powietrze w czasie silnego wiatru przeciwnego. Tego dnia, gdy odbywały się zdjęcia była piękna, bezwietrzna pogoda.

Aby wywołać efekt silnego wiatru — ustawiono poziomo do linii biegu samolotu „grającego” — inny płatowiec, z uruchomionym śmigłem.

Kilkadziesiąt metrów od punktu, który „robił” wiatr stało się coś nieprzewidzianego. Silny pęd powietrza uderzył w sterytłne i aparat nagle skręcił w prawo, zaczepiając o drugi samolot.

Na szczęście, Cybulski, jako zawodowy automobilista, świetnie panuje nad motorem. Zdo-

łał więc w porę puścić w ruch hamulce. Skończyło się na uszkodzeniu jednego skrzydła i trochę strachu.

Koszt uszkodzenia wynosi kilka kaszt złotych. Chwała Bogu, bo mogło być gorzej!

Elżbieta Barszczewska gwiazda pierwszej wielkości

Kto nie zna w Polsce uroczej, pociągającej, subtelnej i inteligentnej twarzyczki Elżbiety Barszczewskiej? Ta młodziutka gwiazda, w stosunkowo krótkim czasie wybiła się na czoło naszych artystek filmowych, zyskując popularność i sympatię wszystkich kinomanek i kinomanów.

Młodziutka Elżunia Barszczewska, po otrzymaniu matury wstąpiła do Państwowego Instytutu Sztuki Teatralnej, który chlubnie ukończyła zaledwie przed dwoma laty. Oceniając należycie jej talent — dyrektor Szyfman zaangażował ją zrazu do stałego zespołu teatru Polskiego, gdzie zajęła jedno z czołowych miejsc.

Jednym z pierwszych jej sukcesów był rol tytułowa w sztuce „Tessa”. Rola to była piękna, trudna i wymagająca wielkiego nakładu pracy, inteligencji, subtelności i kultury. Barszczewska wywiązała się z zadania doskonale.

W ubiegłym sezonie przeszła do zespołu dyr. Solskiego i niedługo potem występowała w od powiedzialnych rolach na scenie Teatru Narodowego.

Jeśli w teatrze może się po-

szycić dużymi sukcesami — to w dziedzinie filmu zdystansowała wiele artystek i zajęła je dno z czołowych miejsc. Jej postacie w filmach: „Pan Twardowski” i „Trędowata” dowiodły, że Barszczewska — to urodzona gwiazda filmowa, która dzięki subtelności i wrażliwości dobrze odczuła tajniki gry przed obiektywem. Nic więc dziwnego, że producenci „rzucili” się na tę młodą, piękną gwiazdę i zaangażowali ją do szeregu filmów. Zobaczmy ją więc w tym sezonie w kilku nowych obrazach, w których pracowała pod kierownictwem czołowych reżyserów.

Pięknie i interesująco zapowiada się jej przyszłość artystyczna.

(m. s.)

Moja trubuna

Nie deptać po nogach!

— Hej, panie, czy pan nie może uważać? Deptacie mi pan no nogach!

— To barbarzyństwo, jak można tak bezceremonialnie przeszkadzać!

Takie oto okrzyki rozdzierają panującą na sali ciszę i ciemność...

Rzecz dzieje się w kinie. Wyświetlany jest piękny film, publiczność całkowicie poddana nastrojowi, z zainteresowaniem śledzi bieg akcji, gdy nagle zajście przerywa iluzję i rozprasza uwagę. Zli i zdenerwowani z trudem wracamy do akcji filmu na ekranie, gdzie rozgrywają się losy bohaterów dramatu. Aż tu nagle znów bileter, wypelzły z ciemności rzuca prosto w oczy snop światła latarki elektrycznej. Prowadzi nową parę „spóźnialskich” i szuka wolnych miejsc. Znowu powtarza się sakramentalne „przepra-

szam”, i — często nawet bez słowa — para ludzi siłą wlatcza się w rząd krzesel obijając bez pardonu kolana i deptając odciski. Wrażenie znów diabli wzięli...

Z tym chaosem, panującym w kinach trzeba raz skończyć. Film jest, jak książka, której nikt nie czyta od środka. Jeśli dyrekcje kin nie mogą zamykać widowni w chwili rozpoczęcia seansu — to niechaj przynajmniej pilnują, aby spóźnialscy lokowani byli na miejscach najbliższej przejści i aby bileterzy nie świecili w oczy widzów, jak błędnymi ogniami światłem laterek elektrycznych.

A publiczność, jeśli się już „musi” spóźnić — to niechaj przynajmniej nie gada i nie nawołuje się w ciemnej sali, w czasie wyświetlania filmu.

FELKS.

Wielki plebiscyt naszych Czytelników Wybieramy króla i królowę ekranu polskiego na rok 1937

W światowej stolicy filmu, w Hollywood, rok rocznie odbywają się wybory najpopularniejszej i najbardziej ulubionej pary artystów.

Wynik dorocznego plebiscytu jest wielką sensacją z tego względu, że wybory na królowę dokonywują miłośnicy kina.

Ten głos, głos publiczności, ma doniosłe znaczenie, gdyż z jednej strony jest wyrazem życzeń widzów, a z drugiej wskazówką dla producentów, którzy licząc się z głosem opinii, odpowiadają obsadzają role czołowe w swoich filmach.

Opierając się na wzorach pism zagranicznych, pismo nasze ogłasza plebiscyt na wybór królowej i króla ekranu polskiego na rok 1937, w którym udział mogą przyjąć wszyscy Czytelnicy naszego pisma.

Sposób głosowania jest prosty. Poniżej zamieszczamy ku-

pon, który należy wypełnić, przesyłać pocztą, albo osobiście doręczyć w redakcji naszego pisma, w kopercie z napisem „Wybór królowej i króla ekranu polskiego”.

Nie podajemy nazwisk kandydatów i kandydatek, aby nie kłopotować nikogo w wyborze.

W przyszłym tygodniu poda-

my szereg nowych i sensacyjnych szczegółów, m. in. opinie wybitnych naszych filmowców o naszym plebiscycie, oraz omówimy sprawę nagród dla uczestników głosowania.

A więc, Czytelniczki i Czytelnicy, do dzieła! Wybierajcie Waszą najmiłszą i najbardziej umiowaną parę królewską.

KUPON

NA WYBÓR KRÓLOWEJ i KRÓLA EKRANU POLSKIEGO na rok 1937

Królowa .....

Król .....

Imię i nazwisko .....

Adres głosującego .....

Najnowsze premiery NA EKRANACH STOLICY

„Atak o świcie” w kinie Victoria „Zaczęło się niewinnie”, w Imperiale

„Atak o świcie” — to przereklamowany film, który nie ma nic wspólnego z wojną, jakby sądzić można było z tytułu. Jest to po prostu przewlekły i nudny dramat psychologiczno-filozoficzny, rozgrywający się między żoną, mężem i „tym trzecim”. Każde chce ustąpić, każde pragnie się poświęcić i stąd wielkie gładzenie, które nas mało interesuje. Niewiele nas również wzrusza końcowy akord, kiedy para kochanków (oczywiście mąż ginie, — taka jego doła!) pada sobie w objęcia, do tego stopnia obraz ten jest zimny i nieprzekonywujący.

Do „rozgrzania” nie przyczynia się tło filmu, które ograniczone jest zaledwie do kawałka piaszczystej pustyni i kilku strzelających beduinów. Aż dziw, że taki film wyreżyserował twórca „Pasteur’a”, reżyser William Dieterle. „Errol Flynn mdły, bezbarwny, nieszczerzy — nie wnosi do roli żadnych mocniejszych akcentów. Kay Francis — piękna — ale w banale scenariusza gubi swój talent.

„Zaczęło się niewinnie” — to film, który winien być pokazywany wszys-

kim reżyserom świata, jako klasyczny przykład, jak należy realizować komedie. Wszystkie w tym obrazie, od początkowej sceny do ostatniej bucha temperamentem, humorem, kulturą, tempem, wesołością i talentem wszystkich współtwórców.

Temat filmu, jest „modny”. Rzecz rozgrywa się w środowisku dziennikarskim. Jest jeden taki miły i energiczny reporter, znany ze swojej energii, który staje się ofiarą sprytniejszej od niego dziewczyny, która go w sposób dowcipny i pełen humoru prowadzi za nos. Skoro on oszukał ją i przedstawił się na lotnisku, jako „stół bezpieczeństwa” dla ochrony od natarczywych reporterów i ukrył swój zawód, — ona — splatała mu gorszego figla i ogłosiła, że wychodzi za niego za mąż, aby konkurencyjna prasa miała żer...

Tak doskonale rozpoczęła intryga rozwija się interesująco, trzymając widza w nieustającym napięciu do końcowego fragmentu.

Wykonanie wszystkich aktorów na wysokim poziomie, reżyseria — świetna. Film zasługujący na najwyższe polecenie.

(m. s.)

TADEUSZ RYS

DZIEŃ ZAPŁATY

WSTRZĄSAJĄCA POWIEŚĆ O BOHATERSTWIE,
MIŁOŚCI I POŚWIĘCENIU

Sawicki przybył do Podoskiej, by dowiedzieć się, kim była cwa tajemnicza kobieta, która zjawiała się wraz z nią do dziecka. Długo zwierzał się Podoskiej ze swej szalonej miłości. W nocy, gdy odszedł, położyły się kobiety spać, by następnego dnia przystąpić do dzieła wykradzenia dziecka Jadzi. Gdy Siedlecka czytała gazetę, a dziecko bawiło się nóżkami — zapukał ktoś do drzwi. Zjawiała się wysoka kobieta, w okularach i oświadczyła, że jest inspektorką domu podrzutek.

— Czy w tym mieszkaniu znajduje się dziecko adoptowane z domu podrzutek? — Zapytała młoda kobieta w okularach.

Siedlecka stała chwilę zakłopotana i milcząca, nie wiedząc, co ma odrzec.

Czy ma powiedzieć, że jest tu takie dziecko, czy ma zaprzeczyć temu?

Kobieta w okularach uśmiechnęła się uprzejmie i dodała:

— Niech się pani nie obawia. Porozumiałam się dziś telefonicznie z panem Sawickim...

— W jakiej sprawie przybywa pani? — spoglądała wciąż nie dowierając Siedlecka.

— Nasz zakład opiekuje się adoptowanymi dziećmi, które są od nas zabierane w ciągu pierwszego roku... Inspektorka przychodzi, by sprawdzić, czy się dziecko ma dobrze, czy się „mu nie dzieje krzywda... Bo widzi pani, nie zawsze dziecię trafia w ręce dobrych ludzi... Czasem biorą dziecko niby na wychowanie, a właściwie obchodzą się z nim po wacoszemu... Wtedy mamy prawo dziecko zabrać...

Teraz dopiero odrzekła półgłosem Siedlecka:

— Tak, to dziecię jest tutaj.

Młoda kobieta weszła do mieszkania, zdjęła palto i została w białym fartuchu.

— No, jak się sprawuje nasz mały? — zapytała, dochodząc do łóżeczka, gdzie dziecko kopało nóżkami.

— Moja pani, świetnie — odrzekła Siedlecka, przyglądając się pani w okularach, tak jak gdyby ją gdzieś już widziała.

— Pani powierzono wychowanie tego dziecka? — usiłowała panować nad sobą.

— Tak, proszę pani.

— A karmi je pani własną piersią?

— Tak proszę pani.

— A czy dziecko jest zupełnie zdrowe?

— O, to bardzo zdrowe dziecko — odrzekła Siedlecka, nie spuszczać wzroku z inspektorki, a zarazem myśląc: gdzie ja tę kobietę widziałam?

Jadzia zauważyła to badawcze spojrzenie pielęgniarki.

„Czy mnie czasem nie poznaje” — zadrżała na samą myśl o tym, że Siedlecka mogłaby ją poznać.

Niepokój ogarnął Jadzię. Dlaczego nie przyszli jeszcze ze sklepu, by zawołać Siedlecką do telefonu? Co się stało? A może telefon tam jest nieczynny? A może w sklepie byli zajęci i nie chcą zawołać jej do telefonu?

Jadzia drżała ze wzburzenia.

A jednak musiała udawać spokój i rozmawiać dalej z Siedlecką, aby zachować pozory.

— Czy dziecko jest pod obserwacją jakiego lekarza?

— A po co, moja pani, jest tu lekarz potrzebny? Dziecko jest zupełnie zdrowe.

— A jednak każde dziecko powinno być pod lekarską opieką.

Pielęgniarka nic nie odrzekła, tylko przyjrzała się Jadzi, po czym nieśmiałym głosem odezwała się:

— Bardzo panią przepraszam, chciałabym się o coś zapytać...

— Słucham...

— Znam skądś panią, jak gdybym panią gdzieś już spotykała. Nie mogę sobie przypomnieć, gdzie już panią widziałam...

Jadzia uśmiechnęła się wymuszenie.

— Być może spotkałam gdzieś panią. Przecież Warszawa nie jest znów tak wielkim miastem...

— Tak na pewno panią gdzieś spotkałam...

W tej chwili rozległ się dzwonek przy drzwiach. Jadzia odruchowo zadrżała. Była przekonana, że to wzywają pielęgniarkę do telefonu, a jednak powstało w niej podejrzenie, że to może przyszedł Sawicki.

Pielęgniarka przeprosiła Jadzię i pobiegła otworzyć drzwi.

Jakiś zasapany chłopiec ze sklepu żelastwa, który stale wzywał Siedlecką do telefonu, oświadczył:

— Do pani telefon...

— A kto mnie wzywa?

— Skąd mam wiedzieć. Pryncypałka powiedziała, żeby pani nie marudziła, bo telefon jest potrzebny...

— Już idę — odrzekła Siedlecka.

Wbiegła do pokoju i zakłopotanym głosem odezwała się do Jadzi:

— Bardzo panią przepraszam, wzywają mnie do telefonu...

— A czy na długo?

— Nie, tylko chwileczkę potrwa. Zejdę na dół, za chwilę wrócę...

— Proszę długo nie bawić bo ja nie mam czasu, muszę zaraz odejść.

— Nie, nie, tylko kilka chwil. Wnet wrócę. Często wzywa mnie do telefonu pan Sawicki, zamykam wtedy mieszkanie na klucz, a teraz chociaż zostawię dziecko pod opieką...

Siedlecka szybko wyszła, zamykając za sobą drzwi.

Jadzia została sama z dzieckiem.

Teraz musi działać z błyskawiczną szybkością. Każda zbyteczna chwila może spowodować katastrofę.

Serce jej wali młotem. Nie może tchu złapać.

Kilka chwil po tym, jak pielęgniarka wyszła z pokoju, stała jeszcze Jadzia oniemiała, nie wiedząc co ma czynić.

Jej oczy błędnymi niespokojnie po pokoju.

Wydawało jej się, jak gdyby wszystko w tym pokoju, łóżko, krzesła wszystko co ją otacza spoglądało na nią z gniewem.

— Prędkiej, prędkiej, — dodawała sobie sama otuchy, — czemu się nie spieszysz?

Wzięła dziecko szybko na ręce, zawinęła je w kołdrę i pobiegła do drzwi.

Dopiero gdy otwierała drzwi spostrzegła się, że zostawiła palto...

Wróciła z dzieckiem z powrotem do pokoju, włożyła je do łóżeczka, ubrała nerwowo palto...

Kilkakrotnie ręka jej nie wchodziła do rękawa, w końcu jednak ubrała się, zapięła i pobiegła do drzwi.

„Wszystko w niej krzyczało:

— Prędkiej, szybciej!

Po tym, kiedy włożyła palto, wzięła znowu dziecko z łóżka i pobiegła do drzwi.

Dziecko przestraszyło się widać obcej twarzy, tak gwałtownych ruchów i zaczęło głośno płakać.

Na czole Jadzi ukazały się wielkie krople potu.

Nie wiedziała sama, co ma uczynić. Płacz dziecka zaniepokoił ją bardzo, tym bardziej, że mogło to zwrócić powszechną uwagę...

Przytuliła dziecko do siebie...

Stała przy drzwiach, by sprawdzić, czy nikt nie stąpa po schodach.

Gdy przekonała się, że na schodach nie ma nikogo, otworzyła drzwi i wyszła na schody.

Tu znowu stała chwilę, niemowlę zaciekawione przyglądało się teraz jej twarzy...

Zeszła na pół piętra i przysłuchiwała się: co uczyni, jeśli zastanie na schodach Siedlecką?

Serce jej omal nie wyskoczyło z piersi. Czują, jak twarz okrywa się białością.

Czy nie poznają po niej, że ukradła dziecko?

Czy uwierzą, że to matka zabrała swe własne niemowlę?

Na parterze zauważyła kobietę, która szła na górę. Starsza pani przyjrzała się jej badawczo.

Błądność twarzy Jadzi wywołała u niej podejrzenie, gdyż kobieta zatrzymała ją i zapytała:

— A skąd pani?

Jadzia wiedziała, że teraz może ją ratować tylko pełne opanowanie, to też odrzekła pewnym siebie głosem:

— A co to panią obchodzi?

— O ja jestem właścicielką domu i znam wszystkich.

— Idę od pani Siedleckiej...

— Ach, tak! Od pani Siedleckiej? A dziecko zanosi pani do doktora?

Jadzia nie wiedziała, czy starsza pani kpi, czy też poważnie mówi, postanowiła nie tracić fasonu i odezwała się:

— No, tak, idę do lekarza...

Gdy znalazła się w bramie i już miała wyjść na ulicę, zauważyła Siedlecką, która właśnie w tej chwili przebiegła ulicę.

Za chwilę znajdzie się w bramie, albo zauważy Jadzię wychodzącą na ulicę.

Co teraz począć? Jak się z tej sytuacji wy dostać?

Jadzia poczuła, że serce jej obumiera ze strachu.

(Dalszy ciąg jutro).

TYGODNIK HUMORYSTYCZNY

„Wesołe Wiomości”

to najlepsze lekarstwo na wszystkie dolegliwości

ena łącznie ze wszystkimi opłatami

10 groszy

BILL NA TROPIE GANGSTERÓW

Sensacyjny film powieściowy z życia podziemnego świata Ameryki

„Znany gangster”

ODCISKI PALCÓW SA BARDZO W DALSZYM CIĄGU.

JAK TAM INNE ODCISKI PROCU MOJEGO? JEDEN NALEŻY DO GRUBEGO MOLLERA!

CO TO ZA PTASZEK? LEPSZY NUMER-15 WYROKÓW!

KOMENDANT DAJE DOLECE-NIA.

TU SA DANE O TYM MOLLERZE O JEGO WYGLĄDZIE, ZWYCZAJACH I NAŁOGACH!

TEN PTASZEK ODWIEDZA PODRZEDNE BARY - JEST AMATOREM CZARNEJ KAWY I BIGOSU Z KIJEWA! BASH! MUSI PANGO ODNALEZĆ!

JUTRO: Z DOCIŚNIĘTĄ LUFĄ

